

Srečanje s kraljem Matjažem

»Me kaj potrebuješ?« sem vprašal mamo in seveda močno upal, da bo rekla ne. Ta večer sem si zaželel malo potepanja tja nekam v naravo popolnoma sam, kar tako, hoje brez cilja. Odhitel sem ven.

Znašel sem se v mraku. Malce previdneje sem pogledal okrog sebe. Pošteno sem si opraskal roke, ko sem naletel na mogočno skalo. Vsaj to sem vedel, da je to Hudičeva skala. O njej mi je zgodbe pripovedovala nona, zato sem jo imel za nekakšen skrivnosten predmet v okolici našega doma. Hladen kamen sem cel pretipal in se začudil, saj se je nenadoma končal. Kar naenkrat se je tu znašla votlina. Sam pri sebi sem se čudil in nisem vedel, od kod se je vzela. Tu sem bil vsaj stokrat, če ne že večkrat. Že od malih nog sem se potikal po teh koncih in raziskoval. Nikoli še nisem naletel na votlino. Razmišljal sem, ali bom vstopil, ali bežal. Tipal sem po skalni steni in v daljavi zagledal lučko, podobno majhnemu ognju. Srce mi je tako razbijalo, da sem ga skoraj slišal. Toda huda radovednost me je gnala, da sem premagal strah. Še korak sem naredil v notranjost in zagledal ogromno gmoto. Spraševal sem se ali je to žival, mogoče človek? Mogoče je kakšen nezemeljski stvor?

Strah me je prikoval k tlom in mi ni pustil, da bi nadaljeval pot. Zajela me je neznana sila in me, brez lastne volje, silila naprej. Gmota se je sredi dvorane premaknila in prav neprijazno, po človeško spregovorila: »Hej, poba!« Od strahu sem se skoraj prilepil na kamnito steno. Uspelo mi je izustiti: »Kdo pa ste, gospod?« Računal sem, da mi olikan ogovor neznanca ne more škoditi, če že ne vem, s kom imam opravka. Iz gmote se je zaslišal glasen: »Ha, ha, ha, ...« Ker je smeh zvenel prijetno in prijazno, je moj jekleni strah začel malo popuščati. »Ljubi Slovenci, ki niti kralja Matjaža ne poznajo!« se je še zaslišalo.

Zeblo me je, bil sem prestrašen in lačen ter postajal jezen. Brez razmisleka sem odgovoril: »Vem, kdo si, Matjaž Korvin. Vem za tvojo ljubko Alenčico in tvoja junaštva. Pa mi lahko poveš, če si že tako velik junak, zakaj se skrivaš v podzemlju in ne stopiš na plan, da bi pomagal svojemu rodu zdaj, ko smo v škripcih? Zakaj se skrivaš v votlini?« »Kaj bi pa rad? Kaj misliš, da moram narediti, otrok?« me je vprašal. »Nisem noben otrok!« sem mu nasprotoval: »Zebe me, strah me je in lačen sem! Rad bi bil doma, ne pa da se tu, v podzemlju, prepiram s tabo! Kaj bi rad, da narediš? Lahko uničiš korona virus? Lahko prepričaš ljudi, naj se cepijo? Lahko narediš iz te zmede, ki jo imenujemo domovina, neko sanjsko deželo, kjer se bomo vsi spoštovali? Znaš to? Tako bom jaz, ko odrastem in dobim volilno pravico, zahteval, da vso oblast v moji domovini prevzameš ti.«

Po mojem govoru se je v votlini razlegla smrtna tišina. Ko je preteklo nekaj dolgih in strašljivih trenutkov, sem se začel spraševati, ali sem ga mogoče užalil. V resnici sem bil res samo zelo jezen nanj, saj samo dremucka v varnem zavetju,

njegovemu rodu pa gre vse narobe. Nenadoma me je vprašal: Koliko si star?« Hitro sem mu odvrnil: »Dovolj, da vem, da moraš ven iz te votline, odhiteti na pomoč svojim ljudem.« Ugovarjal mi je: »Pa saj vam nič ne manjka!« »No, če tako misliš, dragi gospod,« sem glasno vdihnil in nadaljeval: »Vam bom kar razložil - res je. Ne manjka nam tega, kar lahko prešteješ, stehtaš ali vzameš v roke. Manjka nam družjenja, prijateljstva. Manjka nam tisto, kar si ti čutil do svojih vojakov, ko ste se borili proti Turkom. Dragi kralj Matjaž, če ste še tako pogumni, nam vaš pogum v votlini prav nič ne koristi,« sem mu pogumno povedal.

Začudeno me je pogledal in vprašal: »Imaš kakšno posebno željo, ki ti jo lahko izpolnim?« Ogorčeno, skoraj na meji z besom, sem mu odgovoril: »Saj si me slišal! Ven pridi in na glas povej, kako naj tvoj rod živi naprej!« Samo nasmehnil se je in mi šaljivo dejal: »Pa si ti, tepček, pesnik?« Od hudega sem glasno vzdihnil in mu rekel: »Dragi kralj Matjaž, nisem pesnik, ne modrec in ne politik. Sem samo otrok, ki bi rad normalno živel. Mislim pa, da se mi vi, spoštovani gospod s to ogromno brado, ki pošteno povedano, zaudarja, s tem ždenjem pod gorami, ne boste rogali.« Užaljeno sem se odpravil proti izhodu. Na poti ven sem mu dejal: »Grem domov. Poiskal bom očetov brivski aparat in šampon za tuširanje. Tu, za to skalo se boš lahko umil in obril. Potem pa le pridi med nas. Morda ti bo uspelo rešiti narod te zmede, v kateri se je znašel.«

Poiskal sem izhod iz votline in odšel domov. Pričakala me je topla večerja. Oče, mama in brat so bili že rahlo zaskrbljeni zame. Meni pa je bilo rahlo žal, da kralja Matjaža nisem povabil k nam. Med večerjo sem veliko razmišljal o srečanju. Ali je poslušal moje nasvete? Se ga je kaj prijelo? Kdo ve?

Avtor: Jani Pizzoni

Razred 6. a

Mentorica: Izidora Černigoj

e-naslov: izidora.cernigoj@os-ajdovscina.si

Osnovna šola Danila Lokarja Ajdovščina

Cesta 5. maja 15

5270 Ajdovščina

